

Hoofdstuk 1

Alleen had ze voor het kind gebeden en alleen had ze uitgezien naar zijn komst. Bennet had meteen al gezegd dat hij niet van baby's hield. Ze kostten te veel. 's Nachts krijsten ze alles bij elkaar, terwijl een hardwerkende man zijn slaap nodig had. Je kon een baby nooit oppakken zonder vies te worden. Bennet had wel gezien hoe het Lois en Riley Doane verging met hun twee baby's binnen drie jaar – voor ieder één om mee te slepen naar de kerk. En dan moest er ook nog zo'n bespottelijke bruine tas mee (die had Lois zelf gemaakt van een oud gordijn ofzo) voor al die flessen en andere babydingen. Maar al voordat Bennet Lois en Riley zo bezig zag, had hij uitdrukkelijk gezegd dat hij géén baby wilde, laat staan twee of drie. Dat Lois en Riley echt blij met die twee kleintjes zouden kunnen zijn, kon er bij Bennet Armstrong niet in. 'Je maakt mij niet wijs dat Lois en Riley die baby's echt hebben gewild', zei Bennet op een warme zondag in juli tegen Annie terwijl ze uit de kerk naar huis reden. 'Ik weet zeker dat het wel zo is, Bennet', gaf Annie terug terwijl ze diep ademhaalde en over de rand van de heg naast haar keek. De verdrietige, bezerde trek op haar jonge gezicht werd nog dieper en haar slanke hand streelde zacht de kleine Bijbel in haar zak. 'Daar ken ik Lois te goed voor. Ze gaat helemaal op in die twee schatjes.'

'Schat-jes?' riep Bennet uit en het woord werd door een onnatuurlijk droge kuch in tweeën gehakt.

'Ze zijn aandoenlijk, Bennet', kwam Annies half onderdrukte antwoord. 'Dat vindt iedereen. Het kleine meisje is net Lois en de baby lijkt als twee druppels water op Riley. Ik weet dat ze welkom waren – allebei – en ik kan mijn ogen haast niet van hen afhouden, en ...'

‘Ik zag dat je de baby vasthield tijdens de zondagsschool.’

‘Nou en?’

‘Nou, kon je nog naar de onderwijzer luisteren?’

‘Natuurlijk.’ Annie fluisterde het antwoord haast. Haar lange, donkere wimpers raakten haar zachte wangen en haar onderlip trilde.

‘En nu zitten je goede kleren onder de pluizen.’

‘Die veeg ik er wel af.’

Ze reden langs het oude huis van de familie Ballington, waar Jessica op een nacht in de put gesprongen was en een eind aan haar leven had gemaakt. ‘Je weet wat zij deed’, herinnerde Bennet haar, niet voor het eerst overigens. Maar de arme Jessica Ballington was niet in de put gesprongen omdat ze vijf kleine kinderen had. Dat was de reden niet. Maar wat had het voor nut om met Bennet in discussie te gaan? Een keer of twee had ze het geprobeerd, maar hij was niet op andere gedachten te brengen. Altijd beëindigde hij het gesprek met de conclusie: ‘Ik durf er alles om te verwedden: Jessica werd krankzinnig van die vijf kinderen. Daarom deed ze het.’ Terwijl ze langsreden, keek Annie Armstrong dus slechts met een vol gemoed naar de put en zei niets.

Bennet draaide zich om en bekeek haar streng van top tot teen. Hoewel Annie niet opkeek, voelde ze zijn blik en beefde. Hij merkte het en kneep zijn grote blauwe ogen halfdicht. ‘Is dat er echt af te veegen?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk’, antwoordde ze afwezig.

‘Nou, Lois en Riley hadden hun nieuwe kippenschuur allang kunnen bouwen als ze die baby’s niet hadden gehad.’

Annie antwoordde niet meer. Bennet wachtte. Nu reden ze langs het huis van de familie Tiffney, waar twee jongens in kniebroeken ruziemaakten over een springtouw. Een derde stookte de hond op om de kat te pakken, die juist op tijd de

eikenboom bereikte. ‘Kijk dat gespuis van Tiffney’, zei Bennet en zijn grote Romeinse neus prikte in hun richting. ‘Misschien zeiden de mensen vroeger van hen ook wel dat ze aandoenlijk waren, misschien waren het ooit schattige baby’s. Nu zijn ze verre van aandoenlijk. Hun vader zou ze aan het werk moeten zetten.’

‘Maar het is zondag, Bennet.’

‘De zondag is goed, maar zij ontheiligen hem door zich zo te gedragen, in de voortuin nog wel. Mevrouw Tiffney zal binnen wel druk zijn om de kleine Sally in slaap te wiegen en de rest van de kinderen verwildert ondertussen. Kinderen zijn alleen maar duur en geven altijd zorg. Dat zijn ze op geen enkele manier waard, al schijn jij dat te denken.’

‘Zei jouw moeder dat ook over jou?’

Bennet wist dat die vraag kwam. Maanden terug had Annie hem eens diezelfde vraag gesteld. Het maakte hem woedend. Verontwaardigd greep hij de zweep en gaf het paard een gevoelige klap op zijn rug.

Annie had de baby lief zoals maar weinig baby’s geliefd worden. Maar Bennet was niet blij met zijn geboorte. Annie moest hem maar een naam geven. Hij verdeed zijn tijd niet met zich over het bedje te buigen. Bennet werd vader op zijn drieëntwintigste, maar hij was daar allesbehalve trots op. Hij keek in de groen omlijste spiegel naast de keukendeur en kamde zorgvuldig zijn dikke zwarte haar. Hij zag er niet slecht uit. Er waren heel wat leuke meisjes die Annie Stokes benijdden toen ze haar verloving met de knappe, ambitieuze zoon van Grant Armstrong bekend had gemaakt. Grant had elk van zijn vijf kinderen duizend dollar en een span paarden toegezegd

als ze gingen trouwen. Bennet was goed getrouwd, maar er waren er die zeiden dat Annie nooit een boerenvrouw zou worden. Ze was er niet op gebouwd: veel te slank en nauwelijks één meter vijftig lang. Haar gevoelige trekken leken om een minder hard leven te vragen. Annie was een verfijnd en beschaafd meisje dat toegewijd was aan haar familie en aan de kerk van haar vader. Haar loyaliteit kwam vanuit haar hart en was puur. Bennet zag dat allemaal. Hij zag ook dat Annie Stokes vlug en behendig haar werk deed, ook al was ze niet zo robuust en stevig gebouwd als Sara Botts, die er haar hand niet voor omdraaide om twee emmers melk vanuit de schuur een steile helling op te dragen en die snel als een man schoven kon binden. En belangrijker nog, Annie gooide geen geld over de balk. Dat had zeker zoveel aantrekkingskracht op Bennet als Annies lieve gezicht, haar zachte bruine haar en donkere ogen.

Vanaf het eerste moment dat Annie naar het kleine gezichtje keek noemde ze de baby Joseph. ‘Nu heb ik jou tenminste’, fluisterde ze en ze raakte zijn zachte wangetjes met haar vingertoppen aan. ‘Ik heb je gewild, ook al wenst je vader je niet. Over een poosje ben je zo lief en schattig dat hij vanzelf van je gaat houden. Joseph, o, jij lieve kleine Joseph.’

In Bennets ogen was de liefde die de jonge moeder over haar kleintje uitstortte volstrekt onredelijk en dat zei hij ook. Op een avond barstte hij geïrriteerd uit: ‘Volgens mij houd je nog meer van die baby dan van mij. Als ik thuiskom, verwacht ik dat het avondeten klaarstaat. Je laat me nu al zeker drie avonden wachten.’

‘Ik weet het, Bennet, het spijt me’, zuchtte Annie en ze keerde de aardappels om in de pan. ‘Maar Joseph heeft alweer koorts en ...’

‘Dat bedoel ik nu. Baby’s worden zo snel ziek. Het volgende waar je mee aankomt is zeker een doktersrekening.’

Annie huiverde. Ze had hem inderdaad willen zeggen dat ze morgen met Joseph naar de dokter wilde gaan. Ze moest dan toch naar de markt om eieren te verkopen. Ze besepte dat ze dat plan wel uit haar hoofd kon zetten.

Het werd niet beter met de kleine Joseph. Naarmate de dagen verstreken, verschenen er gloeiende bulten op zijn buik en 's morgens zaten ze ook op zijn armpjes, op zijn rug en op zijn gezicht.

'Bennet', huilde Annie op een avond en hete tranen stroomden over haar wangen. Met het zieke kind op een kussen liep ze naar haar echtgenoot toe. Het magere, hulpeloze lijfje was een toonbeeld van ellende en lijden. 'Laat dokter Lindquist alseblieft komen om naar de baby te kijken. Het lijkt wel of er etter in de bulten zit en ik heb er zeker veertig geteld. Hier kan ik niet meer tegen.'

'Annie.' Hij keek haar lang aan. Zonder een woord zette hij zijn hoed op en liep naar de schuur. Korte tijd later hoorde ze de paarden de weg af draven.

Nog diezelfde avond kwam dokter Lindquist. 'Waarom heb je me niet eerder geroepen?' Annie veegde haar tranen weg. Met Bennet tegenover haar kon ze onmogelijk antwoorden. 'Die bulten moeten een voor een doorgeprikt worden.'

'Och!' Annie verborg haar gezicht in haar handen en draaide zich om. 'We kunnen niet anders, mevrouw Armstrong', zei de dokter met een diepe, vriendelijke stem. Hij deed zijn dokterstas open en trok er een scherp mes uit.

'Houd jij hem voor me vast, Armstrong', zei de dokter zonder Bennet aan te kijken. 'Hier bij de lamp.'

Annie zonk neer in een stoel en bij elke zwakke kreet van

Joseph leek haar hart ermee op te houden. Na een paar dagen kwam de dokter terug. Hij prikte de nieuwe puisten door en herhaalde de behandeling bij de meeste oude bulten. De kleine Joseph was zo zwak dat hij nauwelijks kon huilen, maar van tijd tot tijd ontsnapte een erbarmelijk gejammer zijn droge lipjes.

‘Het spijt me’, zei de dokter. Hij liep langzaam naar de deur. Hij aarzelde toen hij Annies afgetobde gezicht zag en voegde eraan toe: ‘Je zult wel begrijpen dat hij niet lang meer leven zal.’